

ความสามารถของพนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย :

ศึกษาในกรุงเทพมหานคร

Public Prosecutors' Ability to Conduct Safety Measures Litigation :

A Study of the Bangkok Metropolis.

วิทยานิพนธ์

โดย

นางสาวประไพพรรณ อินทรักษา

เสนอต่อคณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร

พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)

พ.ศ. 2538

วิทยานิพนธ์ : ความสามารถของพนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย :
ศึกษาในกรุงเทพมหานคร

Public Prosecutors' Ability to Conduct Safety Measures Litigation :
A Study of the Bangkok Metropolis.

โดย : นางสาวประไพพรรณ อินทรักษา
Miss Prapaipan Intaraksa

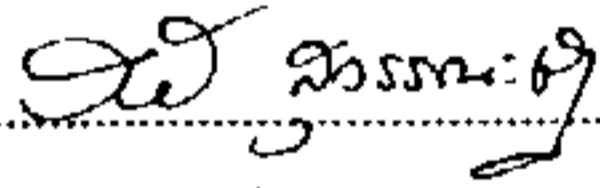
นักศึกษาคณะพัฒนาสังคม : ภาคปกติ รุ่นที่ 10

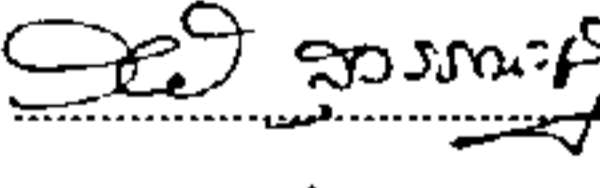
รหัส 520332011

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรพัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) ได้

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

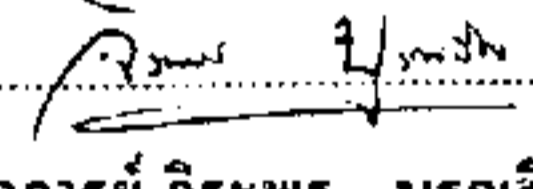
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

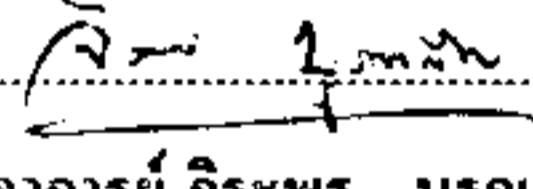
ลงนาม ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. รพี สุวรรณะชญ)

ลงนาม ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. รพี สุวรรณะชญ)

วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537

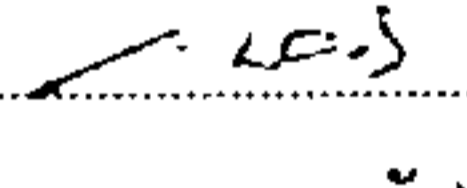
วันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2538

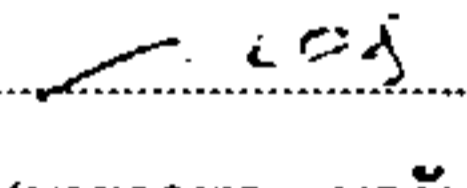
ลงนาม ที่ปรึกษา
(อาจารย์ จิระพร บุรณสิน)

ลงนาม กรรมการ
(อาจารย์ จิระพร บุรณสิน)

วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537

วันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2538

ลงนาม ที่ปรึกษา
(นายกุลพล พลวัน)

ลงนาม กรรมการ
(นายกุลพล พลวัน)

วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537

วันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2538

คณะพัฒนาสังคมอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)

รองศาสตราจารย์ คณบดี
(สากด จริยวิทยานนท์)

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์	:	ความสามารถของพนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย : ศึกษาในกรุงเทพมหานคร
โดย	:	นางสาวประไพพรรณ อินทรักษา
ชื่อ	:	พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม)
วิชาเอก	:	การจัดการการพัฒนาสังคม
ปีการศึกษา	:	2537

การศึกษานี้มุ่งวิเคราะห์ (1) ลักษณะทั่วไปของพนักงานอัยการ (2) ความสามารถของพนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย (3) ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย ความเข้าใจเกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย การได้รับการสนับสนุนจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย ได้แก่ พนักงานสอบสวน หัวหน้าพนักงานอัยการ รองหัวหน้าพนักงานอัยการ และศาล (4) ปัญหาและข้อเสนอแนะของพนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

ผู้ศึกษารวบรวมข้อมูลโดย (1) วิธีมอบแบบสอบถามให้พนักงานอัยการและไปปรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง (2) วิธีการสัมภาษณ์ในกรณีและผู้ตอบแบบสอบถามตอบคำถามไม่ครบถ้วน ผู้ศึกษาตรวจแบบสอบถามที่รวบรวมได้จำนวน 157 ชุด พบว่าแบบสอบถามที่สมบูรณ์เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 125 ชุด ผู้ศึกษาใช้สถิติพรรณนาในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติอนุมาน ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient: r) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) โดยการนำปัจจัยทุกตัวเข้าสมการ (Enter) และวิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระทีละตัวเข้าสมการ (Forward Selection)

สรุปผลการศึกษา

1. ลักษณะทั่วไปของพนักงานอัยการ ส่วนใหญ่เป็นชาย ที่เป็นหญิงมีจำนวนน้อย ตามในสี่สมรสแล้วอยู่ด้วยกัน การศึกษาส่วนใหญ่ระดับปริญญาตรีและเนติบัณฑิต เคยทำงานมาก่อนทั้งหมด คือ เป็นทนายความเกือบครึ่งหนึ่ง ระยะเวลาปฏิบัติงานโดยเฉลี่ย 13 ปี เกือบครึ่งหนึ่งระยะเวลาปฏิบัติงาน 11-19 ปี ประมาณหนึ่งในสี่ดำรง

ตำแหน่งอัยการประจำกอง ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งเฉลี่ย 3 ปี ระหว่างมกราคม 2536 ถึง ธันวาคม 2536 สามในสี่ของพนักงานอัยการรับสำนวนที่อยู่ในข่ายที่อาจขอใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยและไม่เคยสั่งยุติดำเนินการ ผู้ที่เคยสั่งยุติดำเนินการมีเพียงหนึ่งในสี่ สั่งยุติดำเนินการเฉลี่ย 164 เรื่อง ส่วนผู้ที่ไม่เคยมีคำขอให้ศาลสั่งใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยจากสำนวนที่อยู่ในข่ายที่อาจขอใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยมากกว่าครึ่งหนึ่ง ส่วนผู้ที่เคยมีคำขอให้ศาลสั่งใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยจากสำนวนที่อยู่ในข่ายที่อาจขอใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยมีเพียงหนึ่งในสามและมีคำขอให้ศาลสั่งใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยเฉลี่ย 112 เรื่อง

2. ความสามารถของพนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความ

ปลอดภัย พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}= 25.8$,SD. = 7.4) แยกพิจารณาเป็น 2 มิติ ดังนี้ 1) ความสามารถในการตรวจและพิจารณาสำนวน สามในสี่ของพนักงานอัยการมีความสามารถในการตรวจและพิจารณาสำนวนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=19.8$,SD.=5.8) 2) ความสามารถในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย เกือบสามในสี่ของพนักงานอัยการมีความสามารถในการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}= 6.0$,SD. = 2.3)

3. ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความสามารถในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความ

- ความรู้เกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย พนักงานอัยการมีความรู้เกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย อยู่ในระดับ "สูง"
- ความเข้าใจเกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย มากกว่าครึ่งหนึ่งของพนักงานอัยการมีความเข้าใจ ๑ อยู่ในระดับ "ปานกลางก่อนข้างต่ำ"
- การได้รับการสนับสนุนจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย ได้แก่ พนักงานสอบสวน หัวหน้าพนักงานอัยการ รองหัวหน้าพนักงานอัยการ และศาล ส่วนใหญ่ของพนักงานอัยการได้รับการสนับสนุนในการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย อยู่ในระดับ "ปานกลางก่อนข้างต่ำ"

จากการวิเคราะห์ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยของพนักงานอัยการ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .4608$)** และมีอิทธิพลต่อความสามารถในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อ

ความปลอดภัย (Beta = .461) สามารถอธิบายความผันแปรของความสามารถในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยได้เพียง 21.2 %

4. ปัญหาและข้อเสนอแนะ

4.1 ปัญหา

ด้านพนักงานอัยการ :

ส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย และขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

ด้านพนักงานสอบสวน :

การตรวจสอบประวัติมีข้อบกพร่อง กลาดเคลื่อน ไม่ครบถ้วน จำนวนการสอบสวนไม่มีข้อเท็จจริงเพียงพอ และไม่รวบรวมพยานหลักฐานให้ครบถ้วนตลอดจนยังไม่เข้าใจ และให้ความสำคัญในประวัติข้อมูลที่จะมีผลต่อการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยเท่าที่ควร จำนวนประกันทัณฑ์บนยังไม่ค่อยมีการนำมาใช้

ด้านศาล :

ยังไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร มักจะใช้ดุลพินิจยกคำขอวิธีการเพื่อความปลอดภัยเสมอ เช่น การคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล

ด้านกฎหมาย :

ระยะเวลาการควบคุมตัวการเรียกประกันทัณฑ์บนสั้นไป กฎหมายล้าสมัย

ด้านการคิดค่าสิ่งศาล :

ขาดเจ้าหน้าที่ติดตามพฤติการณ์เพื่อรายงานภายหลังจากที่ศาลสั่งใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

ด้านประชาสัมพันธ์ :

ขาดการประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน ประชาชนยังไม่เข้าใจและเห็นความสำคัญ

ด้านงบประมาณ :

ไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณเท่าที่ควร

ด้านหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง :

ขาดความร่วมมือจากทุกฝ่ายด้านกระบวนการยุติธรรม ยังไม่ทราบวัตถุประสงค์ของวิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างชัดเจน

4.2 ข้อเสนอแนะ

4.2.1) พนักงานอัยการ

- เพิ่มการสอดส่องดูแลควบคุมให้มีการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้ให้มากขึ้น
- จัดให้มีการฝึกอบรมทั้งพนักงานอัยการและพนักงานสอบสวน
- ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานกรมตำรวจ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการตรวจประวัติ
- อบรมพนักงานสอบสวนให้มีความรู้ความเข้าใจว่าต้องสอบสวนในประเด็นใดบ้าง จะได้ข้อเท็จจริงครบถ้วน ไม่เกิดความล่าช้า
- จัดสัมมนา ให้พนักงานสอบสวนเข้าใจถึงความสำคัญและหลักเกณฑ์อย่างถูกต้องในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย
- ประสานงานกับผู้พิพากษาให้เข้าใจร่วมกันในหลักการ เหตุผล ประโยชน์และความสำคัญ
- ควรให้ศาลสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยมิใช่เพียงใช้ดุลพินิจ
- ประสานงานกับกระทรวงสาธารณสุข ให้โรงพยาบาลจังหวัดเตรียมสถานที่และบุคลากรสำหรับงานวิธีการเพื่อความปลอดภัย
- แก้ไขให้มีการควบคุมตัวได้อย่างน้อย 7 วัน
- มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ทันสมัย
- เพิ่มบุคลากรรับผิดชอบโดยตรงในการติดตามสอดส่อง
- ประสานงานเสนอขอความผ่านสื่อมวลชน
- ตั้งงบประมาณส่งเสริมงานวิธีการเพื่อความปลอดภัยให้มากขึ้น

4.2.2) ผู้ศึกษา

1) ด้านผู้ใช้กฎหมาย ได้แก่พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และ ศาล ควร (1.1) มีทัศนคติเกี่ยวกับผู้ใช้กฎหมายว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้กฎหมายทั้งด้านปราบปรามและดำเนินการป้องกัน (1.2) เข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการขอ บังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยเพื่อเพิ่มความรู้ ความเข้าใจในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความ ปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มพนักงานอัยการ รองหัวหน้าพนักงานอัยการและอัยการ ประจำกรมเข้ารับการอบรม หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรมระยะหนึ่ง ควร (ก) ประเมินผล การฝึกอบรมเพื่อทราบปัญหาในการฝึกอบรมและการนำความรู้ไปปรับใช้ในการปฏิบัติงาน และ

ปัญหาในการปฏิบัติงานของผู้เข้ารับการอบรมเพื่อนำประเด็น (ข) จัดสัมมนาวิเคราะห์แนวทางแก้ปัญหาของผู้ใช้กฎหมายร่วมกัน

2) ด้านข้อกฎหมาย ควรปรับปรุงเนื้อหาให้ทันสมัยเหมาะสมชัดเจนและให้มีสภาพบังคับโดยแท้จริง (2.1) เรื่องการห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง ควรแก้ด้วยคำ “หากผู้นั้นประกอบอาชีพหรือวิชาชีพต่อไป อาจจะทำให้เกิดความผิดเช่นนั้นขึ้นอีก” เป็น “หากผู้นั้นประกอบอาชีพหรือวิชาชีพต่อไปอาจเป็นอันตรายหรือเสียหายแก่ประชาชน” ทั้งนี้เพื่อให้ศาลมีแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการห้ามประกอบอาชีพ (2.2) เรื่องการเรียกประกันทัณฑ์บน ควรแก้ “จำนวนเงินทัณฑ์บนไม่เกินกว่าห้าพันบาท” เป็น “ห้าหมื่นบาท” ทั้งนี้ เพื่อให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งผู้นั้นให้ทำทัณฑ์บนเพื่อให้ผู้ต้องทัณฑ์บนเกรงกลัวไม่ละเมิดทัณฑ์บน (2.3) เรื่องการคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 ควรแก้ด้วยคำ โดยเพิ่มคำว่า “ตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดไว้” ต่อท้ายคำว่าสถานพยาบาล ทั้งนี้เพื่อศาลจะได้สั่งตามที่พนักงานอัยการขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

3) ด้านการประสานงาน

การประสานงานภายในหน่วยงาน จัดให้มีการประชุมสัมมนา แลกเปลี่ยน ความคิดเห็นในการปฏิบัติ และการกำหนดนโยบายระหว่างพนักงานอัยการทั่วประเทศ ควรกำหนด ปีละ 2 ครั้ง เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

การประสานงานนอกหน่วยงาน จัดให้มีการประชุมสัมมนาระหว่างพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ศาล เกี่ยวกับปัญหาการปฏิบัติงานเพื่อหาแนวทางแก้ไขร่วมกันเพื่อให้การปฏิบัติงานในกระบวนการยุติธรรมมีความสอดคล้องต้องกันทั้งในวิธีการและเป้าหมาย

4) มีผู้ติดตามพฤติกรรมโดยเฉพาะ เช่น ควรให้นักสังคมสงเคราะห์ซึ่งเป็นผู้ที่ศึกษาทางด้านสังคมศาสตร์โดยตรง ทำหน้าที่ในการติดตามพฤติกรรม และควรมีกฎหมายรับรองอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งทำหน้าที่ติดตามพฤติกรรม

ABSTRACT

THESIS : **Public Prosecutors' Ability to Conduct Safety Measures Litigation :
A Study of The Bangkok Metropolis.**

BY : **Miss Prapaipan Intaraksa**

DEGREE : **Master of Arts (Social Development)**

MAJOR : **Social Development Management**

ACADEMIC YEAR : **1994**

The study was to find out (1) the general characteristics of public prosecutors, (2) their ability to litigate safety measures, (3) factors likely to influence their ability to apply for safety measures, namely, their knowledge and understanding, of this matter, support from related authorities in safety measures litigation, which were investigators, chief prosecutor and his deputy, and judges, and (4) problems about safety measure litigation and their recommendations to solve the problems.

The researcher collected the data by (1) distributing questionnaires to public prosecutors and getting them back herself, (2) interviewing some prosecutors who did not completely fill in all the items require in the questionnaires. Out of the 157 returned questionnaires, only 125 were complete enough for analysis. The descriptive statistics employed were percent, mean, standard deviation, and the inferential statistics were the Pearson's Product Moment Correlation Coefficient and the multiple regression analysis. All the factors were entered into an equation and forward selection was made.

Findings

1. **General characteristics of public prosecutors.** Most of them were males and only a few were females. Three-fourths were married and lived together. Most of them held a Bachelor's degree and a barrister certificate from the Institute of Legal Education. All of them worked in other positions or other fields before becoming public prosecutors. Almost half of them used to be lawyers. The average year of work was 13. Nearly half started their professional career 11-19 years ago. One-fourth were public

prosecutors attached to the division. They worked in this position for about 3 years on the average. From January to December, 1993, three-fourths of them handled without interruption the cases to which the safety measure might be applicable. Only one-fourth had about 164 cases interrupted. There were more than half of the public prosecutors surveyed who had so far never employed the safety measures, whereas those who requested the court to employ such measures comprised only one-third and the number of cases was 112 on the average.

2. Ability of public prosecutors to litigate safety measures. Their ability to do so was found to be moderate ($\bar{X}=25.8$, S.D.=7.4). Two dimensions were considered. The first was their ability to review and decide on the matter before prosecution. Three-fourths of the public prosecutors had the ability to do so at an average level ($\bar{X}=19.8$, S.D.=5.8). The second was their ability to carry on prosecution. Nearly three-fourths had the ability to do so at an average level ($\bar{X}=6.0$, S.D.=2.3)

3. Factors likely to influence their ability to litigate the safety measures.

3.1 Knowledge of the safety measure litigation. The public prosecutors' knowledge of the safety measure litigation was found at a high level.

3.2 Understanding of the safety measure litigation. More than half of them had a moderate level of understanding of this process.

3.3 Support from related authorities in safety measure litigation. The public prosecutors were supported from the authorities, namely, investigators, chief prosecutors and his deputy and judges. At moderately low average level.

When all the factors contributing to their ability to apply for the safety measures were taken into consideration, it was found that their knowledge about this process had a significant relationship with their ability to do so at an average level ($r=.4608$).** Although their knowledge effected their ability (Beta=.461), it could account for it with 21.2 percent correct.

4. Problems and Recommendations

4.1 Problems

Public prosecutors

Most did not realize the importance of conducting the safety measure litigation and did not completely understand the process.

Investigators

The examination of a defendant's personal data was inaccurate and incomplete. The investigation file lacked proofs or evidence. The investigator did not understand and realize how much the background data affected the implementation of safety measures in the case. Also, the probation statements were rarely use.

Judges

Judges did not cooperation well enough on this matter and often exercise their discretion to reject the application for the safety measures, for example, in matter of hospital detention.

Laws

The detention and probation period were too short and certain laws were obsolete

Following up the court's order

There were not enough officers to follow up the case after the court ordered the use of the safety measures.

Public relations

There was no announcement through mass media about the safety measure litigation;therefore, people did not understand and realize its importance.

Budget

There was not enough budget for the process.

Related agencies

There was lack of cooperation in every respect of the justice process. Many did not understand clearly the real objective of the safety measure litigation.

4.2 Recommendations

4.2.1 Public prosecutors

4.2.1.1 The use of the safety measures should be encouraged.

4.2.1.2 Both public prosecutors and investigators should be trained about this process.

4.2.1.3 There should be cooperation between public prosecutors and the police force to solve the problem of inaccurate personal data.

4.2.1.4 Investigators should attend a training course to learn how to investigate so that they could draw out the facts without delay.

4.2.1.5 Seminars should be held so that the investigators would realize the importance and the correct way to apply for the safety measures.

4.2.1.6 Public prosecutors should coordinate with judges in order to have mutual understanding of the principles, reasons, utilization and importance of the safety measures.

4.2.1.7 The judge should be obliged order the safety measure to be conducted rather than just said that it was up to his discretions.

4.2.1.8 Public prosecutors should cooperate with the Ministry Health to province the facility and the personnel at every provincial public hospital for the safety measures

4.2.1.9 The law on detention should be reviewed and the period of detention should be at least 7 days.

4.2.1.10 The laws should always be update.

4.2.1.11 More personnel should be increased to follow those on probation, or those who completed their terms and were set free.

4.2.1.12 Public prosecutors should publicize articles on the safety measure litigation through mass media.

4.2.1.13 Budgets to promote the implementation of safety measures should be allocated by the government.

4.2.2 The researcher

4.2.2.1 Law enforcement officials. Namely investigators, public prosecutors and judges should

1) be convinced that law enforcement officials should be competent to enforce laws both for crime prevention and suppression.

2) be trained on the safety measure litigation to acquire knowledge and understanding in applying for the safety measures. In particular, after public prosecutors, the deputy chief of public prosecutors and public prosecutors attached to the department had undergone the training for a while, the following should be done:

a. Evaluation of the training results: whether they really put the knowledge gained from the training into practice and what problems they had.

b. Arrangement of a seminar so as to cooperate in analyzing the problems and finding solutions.

4.2.2.2 Law Contents. The laws should always be revised so that the contents would be updated and could effectively be enforced in practice. For example.

1) Prohibition to carry on the occupation. Some wording should be modified to this provision. For example. "if that person continues to carry on this occupation, he/she may commit a crime again." should be changed to "if that person continues to carry on this occupation, he/she might be harmful to the public or cause damage to others' property." this would serve as directive to the judge to exercise his discretion

2) Probation bond. The wording "the amount of a bail should not be more than 5,000 bath." should be changed to "--- 50,000 bath." This would make the untried person afraid to break the bond.

3) Hospital detention according to Article 49 , the wording should be modified by adding the phrase "as determined by the Ministry of Health" after the word "hospitals", so that the judge could order to use the safety measure as requested by a public prosecutor.

4.2.2.3 Coordination

There should be coordination within the Office of the Attorney General. Seminars and conferences should be held so that they could exchange their ideas

about work and could set a guideline for public prosecutors across the nation. The seminar or conference should be held at least twice a year.

Coordination with other agencies should also be done through seminars, conference. The participants should include investigators, public prosecutors, and judges. They should cooperate in finding solutions to the problem to achieve the harmonization both in methods and objectives

4.2.2.4 Probation officers. The following up of those who completed their terms in prison should be the duty of social workers who were educated in social sciences. A law should be passed to legalize and regulate their duty.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. วพี สุวรรณะชญ์ อาจารย์ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียสละเวลาอย่างมาก ให้ข้อคิดเห็น ชี้แนะแนวทาง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่และให้กำลังใจมาโดยตลอด และอาจารย์จิระพร บุรณสิน นายกุลพล พลวัน ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้ข้อคิดเห็น คำแนะนำ แก้ไขในจุดบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี และมีคุณประโยชน์ต่อผู้ศึกษาอย่างมาก ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

การศึกษานี้ ประสบความสำเร็จได้ก็เพราะได้รับความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกจากผู้บังคับบัญชา เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ และพนักงานอัยการผู้ร่วมงาน ตลอดจนความร่วมมือของพนักงานอัยการจากสำนักงานคดีอาญา สำนักงานคดีอาญาธนบุรี สำนักงานคดีอาญากรุงเทพใต้ สำนักงานคดีเยาวชนสตรี สำนักงานคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร สำนักงานคดีศาลแขวง ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล รวมทั้งเจ้าหน้าที่จากสำนักงานดังกล่าวที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี รวมถึงพนักงานอัยการกองสถิติและวิจัย สำนักงานอัยการสูงสุด ในการทดสอบเครื่องมือแบบสอบถาม ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ผู้ศึกษาขอขอบคุณประโยชน์อันจะเกิดจากวิทยานิพนธ์นี้แด่บิดา มารดา และคณาจารย์ที่เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนด้วยดีเสมอมา และขอขอบพระคุณผู้ที่มีใจเอื้อนวมทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการศึกษานี้

ประไพพรรณ อินทร์รักษา

คำนำ

ปัญหาอาชญากรรมนับเป็นปัญหาสำคัญของประเทศ รัฐบาลได้ทุ่มเทงบประมาณ และบุคลากรเพิ่มขึ้นทุกปี ไปด้วยการแก้ปัญหาแต่สถิติของอาชญากรรมก็มีได้ลดน้อยลงมีแต่จะมากขึ้น นับเป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของประเทศที่ต้องสูญเสียเงินงบประมาณจำนวนมาก ไปด้วยกับการแก้ปัญหาแทนที่จะนำเงินงบประมาณไปพัฒนาประเทศชาติในด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะมุ่งเน้นในการปราบปรามเพียงอย่างเดียว มาตรการทางด้านป้องกันอาชญากรรมมิได้นำมาใช้ อย่างจริงจัง สำนักงานอัยการสูงสุดในฐานะเป็นองค์กรสำคัญของรัฐในกระบวนการยุติธรรมฝ่าย บริหาร โดยทำหน้าที่อำนวยความยุติธรรมและรักษาความสงบสุขของประชาชนได้นำมาตรการ ป้องกันอาชญากรรมมาใช้ โดยการวางแนวทางให้พนักงานอัยการพิจารณาใช้วิธีการเพื่อความ ปลอดภัยควบคู่ไปกับการพิจารณาสำนวนการสอบสวนคดีอาญา และร้องขอให้ศาลนำวิธีการ เพื่อความปลอดภัยมาใช้ให้มีผลในทางปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นการกักกัน ห้ามเข้าเขตกำหนด เรียก ประกันทัณฑ์บน กุมตัวไว้ในสถานพยาบาล และห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง

ปัจจัยที่มีความสำคัญประการหนึ่ง ต่อความสำเร็จในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อ ความปลอดภัย คือ ความสามารถของพนักงานอัยการ ผู้ศึกษามุ่งเน้นศึกษาใน"ความสามารถของ พนักงานอัยการในการขอบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย" และศึกษาว่ามีเหตุปัจจัยอะไรบ้างที่ ทำให้พนักงานอัยการมีความสามารถดังกล่าว

ผู้ศึกษามีความเชื่อมั่นว่า ถ้าวิธีการเพื่อความปลอดภัยได้นำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง จากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องแล้ว จะเอื้ออำนวย ประโยชน์ในการป้องกันการประกอบอาชญากรรมและให้ ความเป็นธรรมอย่างสูงแก่สมาชิกภายในสังคม